

dnij, kateri so bili zanj kakor minute, kajti le prehitro so potekle urice in težko, toda vendar sta se morala ločiti prijatelja.

Ko je prišel Robert domov, prevzel je sam pivovarno in od sedaj sta bila Robert in Pavle večkrat skupaj in tudi mnogo pisem je krožilo mej tema srečnima rodovinama.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLVII.

Ko je prišel sveti Frančišek prvokrat na goro Alvernijo, so začeli vsakovrstni ptiči obletavati celico, katero so mu bili bratje zgradili. Prepevali so in s perutnicami fofotali, kakor bi hoteli pokazati veselje radi njegovega prihoda ter ga povabiti, naj tam ostane dlje časa. Približali so se tudi svetniku, mu sedali na glavo, na rame, na prsi in na roke. Frančišek reče svojim spremljevalcem: „Vidim, bratje, da je božja volja, naj tukaj ostanemo nekaj časa; zakaj videti je, da se naši bratje in sestre, ptički, zelo zelo veselé našega prihoda.“ Tudi pozneje so mu ptički, kolikorkrat je tje prišel, razodevali največje veselje. Posebno mu je bil vdan sokol, ki je gnezdil tam v bližini. Kadar je prišla nočna ura, ko je imel Frančišek navado vstajati in moliti, je vselej priletel in pred vratmi delal šum, da bi ga zbudil. Ta natančnost je bila svetniku zelo všeč. Pozneje, ko je že Frančišek oslabel, je prihajal sokol, kakor bi vedel o njegovi betežnosti, šele proti solnčnemu vzhodu in je bolj rahlo ravnal, ko ga je hotel zbuditi.

XLVIII.

Ko je bil sv. Frančišek bolan v Sijeni, mu je poslal neki plemenitnik živega fazana, ki ga je bil pred kratkim ujel. Ko je ptič zagledal svetnika in zaslišal njegov glas, se ga je tako zelo oprijel, da se ni dal nič več ločiti od bolnika. Večkrat so ga nesli ven na prosto, da bi odletel drugam, pa vselej je zopet hitro nazaj priletel k služabniku Božjemu. Slednjič so dali fazana nekemu možu, ki je večkrat obiskal bolnika. A dokler je bil pri tem možu, ni hotel jesti. Prinesli so ga zopet nazaj, in ko je zagledal svetnika, je bil zopet vesel in je jedel zelo rad.

Na dan svetnikove smrti, 4. oktobra 1226, je priletelo mnogo škrajncev na samostansko streho, čeravno je bilo že po noči in so te ptice v temi zelo plašljive. Peli so mu dolgo časa in ta ptičji koncert je bil glasen in ljubezniv dokaz, kako veličasten je bil služabnik Božji, kateri jih je poprej tolikrat vabil, naj hvalijo svojega Stvarnika. Šele potlej so odleteli, ko je izdihnil svojo sveto dušo čudoviti ljubljenelec in ljubitelj stvari Božjih.

